

TEKST WIEBEREN ELVERDINK | FOTO'S RENS HOYENGA

DE VROUW DIE AAN HET BALKON HING

Bijna tien jaar nadat Anke uit Oosterwolde in Hamburg de dood in de ogen keek, keerde ze terug naar die metropool.

Een verhaal over loslaten en opnieuw beginnen. Over lef. Maar vooral over geluk.

Er hangt een mevrouw aan het balkon. 15 meter boven de binnenplaats van het appartementenblok aan de Kirchenstrasse in Hamburg. Ze schreeuwt. Niemand reageert.

Daarom zat ze stiltejes te genieten van de zon, met haar billen op een metalen stang, de gillende mevrouw. Precies op de plek waar het balkon in een hoek loopt.

Maar nu bungelt ze, achterover, met haar rug naar de grond en haar benen spartelend omhoog. Als je de ernst van de situatie buiten beschouwing liet, zou je denken: koddig gezicht.

Seconden tikken weg, voor haar linkerhand van de balkonrand glijdt. Dan haar rechter.

Daarna wordt het stil.

Anke Platje-Simon heeft haar lippen gestift. Scharlakenrood. Ze heeft een afspraakje. Met Hamburg. Als je na jaren terugkeert naar de stad waarin je gelukkig was, vrienden maakte, zakelijke successen kende en je ruggenmerg onherstelbaar beschadigde, dan treed je die chic en vastberaden tegemoet.

De inwonerster van Oosterwolde voelt zich sterk, zegt ze. Ze ziet niet op tegen het weerzien met De Plek.

Anke ziet er ook sterk uit. Kort, blond haar, een lichtgekleurd, gebreid vest met een capuchon, zwarte gympen, vrolijke ogen. Ze is een vrouw met plannen. Optimistisch, ondernemend en met een neus voor zakelijke kansen.

Dat haar benen al bijna een decennium lang geen sjoerge meer geven doet daar niks aan af. Ze grijpt de handvatten aan het stuur en zet met een paar ferme halen haar rolstoel in gang.

Haar appartement van destijds is rechte-door, vertelt Anke. Daar verderop, voorbij Hauptkirche St. Trinitas, waar de Kirchenstrasse zijn naam aan dankt, rechts van de bushalte.

Lijn 112 stopt er. De duivel houdt zeker van cijfergrapjes.

De dag dat Anke viel, zondag 29 april 2007, was prachtig. Volkswijk Altona, met de Kirchenstrasse in het uiterste oosten, baadde in de zon. De stad was op zijn mooist op zulke dagen. Op zijn levendigst. Hamburgers trokken de parken in. Toeristen bevoltelden de lange biercafés op de terrassen van de Reeperbahn. Mensen flaneerden arm in arm langs de Elbe, of zwommen erin.

Op 29 april 2007 moesten de rivierstrandjes van rijkeluisbuurt Blankenese, volgens Anke „het *latte machiato* van de stad”, vol met zonzonbiddende bewoners hebben gelegen, opgetogen over het feit dat de zomer al zo vroeg was begonnen.

Het gezin van de toen veertigjarige Anke – echtgenoot Michael Jennen en zoons Alex en Nils (elf en tien) – had zichzelf 's middags getraakteerd op een maaltijd in het Zollen-spieker Fährhaus, de oudste eetgelegenheden van de regio, een kilometer of 30 ten zuidoosten van het stadshart. Een *Traditions*haus met allure. Op hoogtijdagen kwamen ze er vaker.

De familie woonde nog niet zo lang in de Hanzeestad. Iets minder dan een jaar ervoor verkasten de Jennens er vanuit Arnis, aan de Oostzee, naartoe. Michael zou in Hamburg aan een nieuwe baan beginnen. Zijn zover-

De Duitse Anke en haar toenmalige echtgenoot hadden elkaar leren kennen bij haar eerste serieuze werkgever, een remschijvenfabrikant uit de buurt van Keulen. Punctueel en sociaal vaardig als ze was, maakte ze snel carrière als directiesecretaresse. Hij werkte op de afdeling voor informatietechnologie. Een lange, afgetrainde man die marathons liep en over een niet te stillen honger naar kennis beschikte. Naast zijn werk reeg hij de studies aan. Anke viel als een blok voor hem.

Samen verhuisden ze zeker een keer of tien, vertelt Anke. Noodgedwongen, want Michael bleek ondanks zijn managementcapaciteiten niet bijzonder baanvast. „Overal waar hij kwam, wilde hij iets veranderen, maar daar hebben bedrijfsleiders vaak moeite mee.”

Anke verheugde zich enorm op Hamburg, al moest ze daar haar leuke functie bij een architectenbureau in de buurt van Arnis voor opzeggen. Ze keek uit naar de deining van de havenstad, het vooruitzicht in een metropool te wonen wond haar op.

Maar toen het gezin in Hamburg arriveerde, bleek het bedrijf dat hen naar de stad had gelokt niet te bestaan. Anke, Michael en hun zoons waren getild en bleven verbijsterd achter. „We snapten er niks van. Hoe kón zo iets?”

Tijd om verholpen te blijven was er niet. Anke had op de vierde verdieping van een appartementenblok aan de Kirchenstrasse, op steenworp afstand van de Fischmarkt en de Elbe, immers al woonruimte gevonden. Die moest ergens van betaald worden.

Zelf vond ze rap emplooi als receptioniste bij een kapperszaak en daarna als secretaresse bij een firma die in generatoren handelde. Ze verstuurde ook Michaels sollicitaties („Ik was ook een beetje zijn secretaresse”). Na een half jaar werkloosheid kon hij als *financial controller* ook aan de bak.

Zeker, hun start in Hamburg was rottig geweest, met dat baanbedrog. Maar alles was goed gekomen en in ijltiempo waren ze zich ware stadsbewoners gaan voelen.

En toen kwam dus die zomerse april dag.

Het woonblok op de hoek van de Kirchenstrasse en de Breite Strasse is in 1956 opgetrokken uit rode bakstenen. Behalve een begane grond telt het vijf woonlagen, waarvan de onderste vier van balkons voorzien zijn.

De straat loopt op die plek iets af. Lastig, voor iemand in een rolstoel. Anke Platje-Simon moet voortdurend in de remmen. De tas van de Action die ze aan haar rugleuning heeft gehangen wiegt er onstuimig van heen en weer. Anke heeft rode wangen van de inspanning.

Het reliëf verraadt de nabijheid van de noordelijke oever van de Elbe. Sommige appartementen bieden zicht op de rivier en de machtige containerterminals aan de overzijde, maar voor huisnummer 7, Ankes oude adres, geldt dat niet.

Ze stuurt haar rijdende hulpmiddel rechts af, een klein stukje de Amundsenstrasse in. Daar bevindt zich een poort in de achterkant van het wooncomplex. Deze poort biedt toegang tot een hofje, waar het geraas van de wereldstad niet kan komen.

Het binnenplaatsje kenmerkt zich door geschakelde garageboxen, een pleintje rond

Linksboven het fatale balkon, waar Anke Platje-Simon in 2007 vanaf viel. De balustrade vertoont nog steeds een lichte knik.